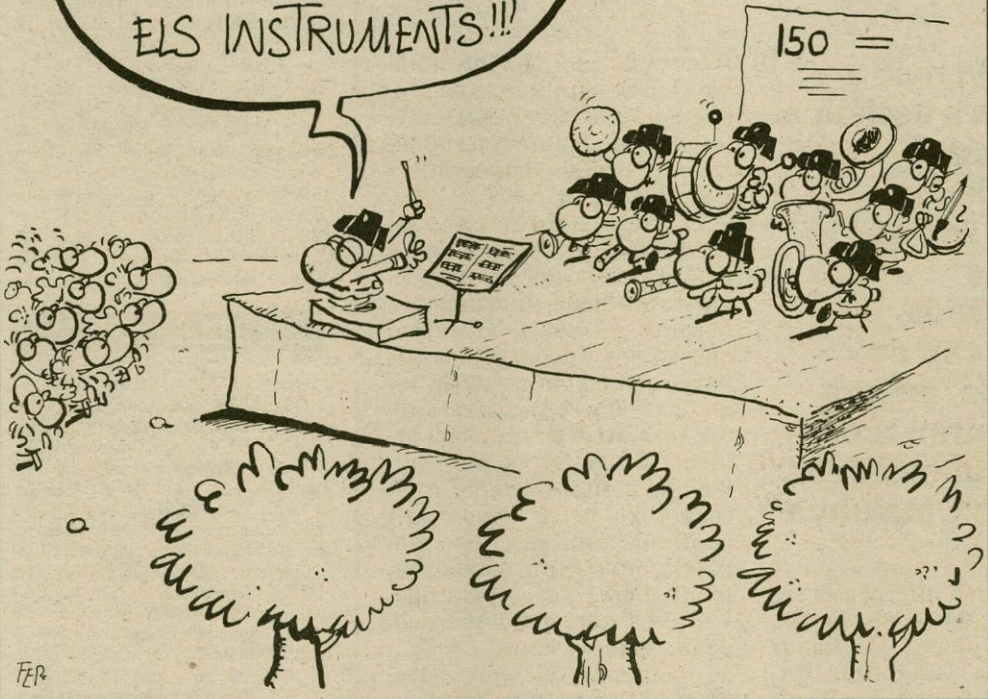

LA BANDA DE MÚSICA DE LA GUÀRDIA CIVIL TOCARÀ 'ELS SEGADORS'.. I LA SANTA ESPINA..

... SORT QUE EL POCA-VERGONYA D'EN ROLDÁN NO SE'NS VA EMPORTAR ELS INSTRUMENTS!!!

Victòria dels Àngels, la joia de viure

MONTERRAT MINOBIS

Així es titula un programa especial de TVE-Catalunya que vaig tenir la sort de fer, juntament amb Roger Justafre, sobre Victòria dels Àngels ara fa aproximadament un parell d'anys. He escrit *sort* en el sentit que em va proporcionar la possibilitat de conèixer l'extraordinària qualitat humana d'aquesta dona que ha fet de la música la seva raó d'existir, traduint-la en aquesta joia de viure que es manifesta a través de com interpreta les cançons.

Fa unes setmanes Victòria dels Àngels és notícia constant per, primer, els seus 50 anys amb la Música (així amb majúscules) i per la distinció que li acaba d'atorgar el govern francès. I és per aquest motiu que he recordat de grat i amb plaer les estones passades amb ella, ja sigui seguint-la en diversos concerts, ja sigui a casa seva (en el seu petit, atapeït i ple de records estudi) on vam conversar llargament i sincerament sobre ella i la música. El pas del temps sol ser impecable i dur amb els i les artistes. I més en aquelles persones en què la veu és el seu particular instrument per recrear la bellesa dels sons. Però en Victòria dels Àngels el temps

(aquest escultor) l'ha acabat de modelar, l'ha acabat de fer perfecta, entenent el sentit de la perfecció en l'emoció, la senzillesa, la calidesa que sap transmetre quan canta i quan parla, quan explica allò que sent i viu, ja sigui en el món de la música (que és el seu Univers) ja sigui en el de les coses i vivències més quotidianes.

Tot això se'ns va fer evident al llarg de tot l'any en què la vam seguir. Però en especial, i així vull remarcar-ho, en dos fets importants que són els que després van marcar aquest programa especial: l'entrevista a casa seva —com ja he esmentat abans— i la gravació a la basílica de la Mare de Déu de Montserrat amb l'Escolania i la Victòria de la cançó que ens van regalar com un dels més preuats concerts als quals vam tenir ocasió d'assistir. Per tot això, i per totes aquelles coses tan assenyades que diu, per la seva musicalitat i expressivitat i sobretot per la poesia (ella que n'és tan amiga i tan bona lectora) feta música que surt de la seva veu, del seu cant, m'he permès la llibertat de recordar la Victòria dels Àngels en aquest aniversari (el d'Or) amb la música.

15

Una mica de serenitat, sisplau

FERMÍN BOCOS

La calúnnia va enfonsar Atenes aplanant obstacles als lacedemonis. Els sicofantes —professionals de la calúnnia— van actuar de quintacolumnistes a favor del partit aristocràtic, que no desitjava els fruits de la democràcia. Amb les paraules d'avui, diríem que una certa idea de llibertat va morir en mans del moviment reaccionari de l'època. Els segles no han esborrat el gust amarg d'aquella memòria, i els seus ensenyaments ens haurien de fer reflexionar.

Entenc per corrupció la utilització del poder per a interessos privats, i no ignoro la desencoratjadora llista de casos en què es donen totes les declinacions del verb. Però una altra cosa és la generalització, la imputació en abstracte que pretén fer d'Espanya el nou Mèxic de la *mordida*, intentant de passada carregar-ho en el deure del sistema democràtic. Davant d'aquesta calúnnia, hem de mobilitzar-nos. Hem d'airejar els noms dels corruptes i dels qui actuen de corruptors: sí, però cal anar amb cautela i ponderar les reflexions, no fos cas que acabéssim convertint la crítica en el llenyer de la democràcia.

Anoto aquestes paraules a propòsit del molt viu i ben recent debat parlamentari en què el president González va haver d'afrontar una allau d'imputacions, totes relacionades amb la corrupció. El discurs d'una part de l'oposició va ser tan desmesurat que se'n podria arribar a deduir que tot l'Espanya oficial compareix contaminada: un paisatge descrit gairebé com si es tractés d'una fossa sèptica. Va ser tan gran l'exageració en el diagnòstic que sens dubte va rebaixar les possibilitats reals de coincidència objectiva en la denúncia per part dels altres grups polí-

És evident que tots els últims casos de corrupció han creat una certa alarma social. De tota manera, però, voler reduir totes les legislatures socialistes a una mena de 'mordida' hispànica no és una actitud gaire raonable. Cal, doncs, una mica de serenitat per impedir que s'imposi la demagògia i que s'associï democràcia amb corrupció

tics. Ningú nega l'existència de casos (desgraciadament molt freqüents) de corrupció; però la imputació generalitzada, la presentació de tota la governació del període felipista com una superestructura dissenyada per fer possible els abusos impunes del poder, va ser, segons el parer de molta gent, un excés; una *passada* que, com dic, allunya certes possibilitats de convergència en un diagnòstic d'altra banda imprescindible donada l'alarma social generada pels recents i molt comentats escàndols en què apareixen com a presumptes implicats en negocis fraudulents, o operacions financeres tèrboles, noms de persones que no fa gaire copaven les portades de la curiosa premsa que omple les esperes a les perruqueries.

La corrupció no és el preu de la llibertat. Va ben bé al revés: gràcies a la llibertat —entre altres, la d'expressió i premsa—, els episodis de corrupció no troben vel capaç d'ocultar-los ni penombra o ombra on poder desaparèixer. Aquest és, precisament, l'escenari que propicien els sistemes totalitaris. Per això —com molt bé, per cert, va recordar en el debat que comentem el diputat Iñaki Anasagasti, portaveu del PNB— podem parlar de suprema mostra de corrupció en referir-nos a tota dictadura en

general i a l'etapa franquista en particular.

Aquestes coses s'han de subratllar perquè la memòria dels pobles no acostuma a ser el millor de la seva gent, i podria passar que les noves generacions, els nois i noies que no han conegut l'immediat passat polític d'Espanya, poguessin arribar a pensar que la corrupció, l'abús del càrrec per obtenir privilegis il·licits o diners per procediments dubtosos, són conductes propiciades pel sistema democràtic. No és així, i per això convé que es digui i s'escrigui. També hauríem de recordar als joves que no van conèixer la dominació franquista, que van ser molts els que hi van prosperar econòmicament i que després a ningú se li va exigir cap explicació sobre la procedència de la seva fortuna o patrimoni. Encara més: no són pas pocs els qui es van enriquir durant aquell període gràcies a les prebendes del dictador i avui també aporten la seva veu al cor que clama contra la corrupció. Com dic, mai es va instruir cap procés contra el franquisme econòmic, i potser en aquell acte de prudència s'expliquen algunes de les renúncies que, sumades a d'altres, van portar a bon port el ben anomenat miracle de la transició. Diu un refrany, segurament conservador, que està bé el que aca-

ba bé, però una cosa és la generositat pròpia de la democràcia i una altra de ben diferent la bona memòria dels demòcrates.

He escrit en aquestes mateixes pàgines que el preu que Felipe González haurà de pagar per la seva lenitat i per haver trigat tant a l'hora de frenar els excessos d'algunes de les persones que va promoure fins a posicions de poder, és molt elevat. Probablement, serà causa de la seva derrota en unes futures eleccions generals. Això és així, i en política aquesta mena de conductes i la responsabilitat que comporten acostumen a ser letals per als governants. Sobre aquest punt no hi ha pal·liatius possibles: un sol cas de corrupció ja és molta corrupció per a un sistema de valors com el democràtic, en què tot es basa en l'honorabilitat dels responsables de la cosa pública.

Així ha de ser, i és bo que sigui així. Però una cosa és exigir que comenci amb justícia i diligència la depuració de les responsabilitats contretes per tots aquells ciutadans a qui els puguin ser provades conductes il·lícites, i una altra, al meu parer inquietant, la generalització del judici: l'extensió demagògica d'un injust cognom, comú denominador, l'expressió més arterosa del qual ve a dir que tots els polítics són iguals i que tots estan atrapats per la corrupció. És mentida, però és aquí, circulant, com el pol·len, i per tant convindria que no oblidéssim el que amb aquesta mena de materials construïa el tristament cèlebre Dr. Goebbels. Davant de tot això, no veig cap més camí que aquell que no posi traves a l'acció dels jutges i que, alhora, procuri la serenitat dels ciutadans.

Fermín Bocos és periodista

(Trad. Ricard Fité)

BÚSTIA

Les crítiques de Porta Perales

El senyor Miquel Porta Perales està especialitzat a criticar el que diuen els altres sense mullar-se. Contra el marxisme, contra el nacionalisme català, contra el clericalisme resclosit, etc. No hi ha cap discurs que escapi a l'anàlisi del senyor Porta Perales.

Ara, a partir d'unes reflexions del sociolingüista Lluís Vicent Aracil, li ha tocat el torn a la cultura *progre*. Que si la branca integrada de la cultura *progre* ha quedat rovellada, que si la branca apocalíptica està predicant el missatge de sempre: que a l'Estat espanyol no hi ha democràcia, que les autoritats autonòmiques pacten amb l'enemic, que si patatim, que si patatim...

Vejam si d'una vegada sortim de l'anàlisi i etiquetes lingüístiques i encarem els fets. Així, en lloc de criticar, els crítics, acusant-los de les mateixes mancances que ells critiquen, podem copsar els problemes de la realitat.

Aquesta defensa del lliure mercat ideològic que fa el senyor Porta Perales coincideix, suposem que accidentalment, amb la crítica del Partit Popular que ho arrassa tot sense oferir-nos res de substancials a canvi.

Potser és que, en el fons, no es vol pas superar el marxisme amb una societat sense explotació obrera, ni fer inútil al nacionalisme, amb una societat amb la convivència pacífica, sinó desacreditar els que propugnen un canvi per deixar les coses tal com han estat sempre.

El que té de dolent el revisionisme és que acaba convertint-se en reaccionarisme. Ramon Ballaró Clota. Vic.